

РЕШЕНИЕ

№ 18778

гр. София, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Р.Г.Б.

при участието на секретаря Н.АЛ.ИВ.

като разгледа докладваното от Р.Г.Б. Гражданско дело № 20211110169875 по описа за 2021 година

Ищецът "Т.С." ЕАД е предявил срещу В. Д. Ф. и Д. К. Ф. установителни иски за установяване съществуването на вземането му за сумата 200,99 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. София, ж.к. „В“, бл. 635, вх. Б, ап. 66, за периода м. юли 2017г.- м. април 2019г. (след частично погасяване на задължението след издаване на заповед за изпълнение), за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.11.2020г. по ч.гр.д. № 51585/ 2019г. по описа на Софийския районен съд.

Ищецът извежда субективните си права при твърдения, че между страните съществува облигационно отношение, възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чийто клаузи, съгласно чл. 150 ЗЕ, са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Същият поддържа, че съгласно тези общи условия през процесния период е доставил на ответниците топлинна енергия, като купувачите не са престирали нарещно и не са платил дължимата цена, формирана по системата за дялово разпределение. В исковата молба са развити съображения, че съгласно чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ, цената на топлинната енергия през процесния имот е начислена по прогнозни месечни вноски, като след края на отчетния период са изготвени изравнителни сметки от фирмата, извършваща дялово разпределение на топлинната енергия в сградата- "Б.Б." ООД, на база отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Ищецът навежда твърдения, че съгласно приложимите общи условия купувачите на топлинна енергия са длъжни да плащат дължимата цена в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Същият сочи, че с неизпълнение на задължението им да платят цената на топлинна енергия и

услугата дялово разпределение в посочения срок ответниците са в забава, от което ищецът претърпял вреди в размер на законната лихва.

При изложените фактически твърдения ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответниците, действащи в условията на пасивна солидарност, съществуването на вземането му за сумата 200,99 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. София, ж.к. „В“, бл. 635, вх. Б, ап. 66, за периода м. юли 2017г.- м. април 2019г. (след частично погасяване на задължението след издаване на заповед за изпълнение), за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.11.2020г. по ч.гр.д. № 51585/ 2019г. по описа на Софийския районен съд.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответницата Д. К. Ф. е подала отговор на исковата молба, в който се изразява становище за неоснователност на исковите. Ответницата развива съображения, че не съществуват основания за ангажиране на солидарна отговорност, тъй като имотът не е семейно жилище. Сочи, че имотът е необитаем. Релевира възражение за погасителна давност.

В срока и реда по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника В. Д. Ф., в който се изразява становище за неоснователност на исковите. Навеждат се доводи, че не са налице предпоставки за ангажиране на солидарната му отговорност, тъй като жилището не е семейно. Сочи, че не е изпаднал в забава, тъй като клаузите в ОУ, регламентиращи поставянето в забава на длъжниците, са нищожни. Навежда доводи, че за ищеца не е възникнало вземане, което принадлежи на дружеството за дялово разпределение. Ответникът счита клаузите в ОУ, регламентиращи възможност ищеца и трето лице да уговорят задължение на ответника, без неговото участие, са нищожни. Релевира възражение за погасителна давност.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът установи следното от фактическа страна:

От представените пред настоящата инстанция писмени доказателства- нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит като обезщетение срещу отчужден недвижим имот по реда на чл. 100 ЗТСУ № 162 от 24.09.2001г., т. I, рег. № 4412, дело № 134/ 2001г., се установява, че ответниците са признати за собственици, при условията на съпругеска имуществена общност, на недвижим имот, представляващ апартамент № 66, с административен адрес: гр. София, ж.к. „В“, бл. 635, вх. Б, ет. 8.

Видно от удостоверение, изх. № ИИ- 7000- 1711/ 25.01.2012г., изд. от Столична община, район В, ж.к. „Надежда б“ е идентичен с ж.к. „В 2“ в гр. София.

От представените от третото лице помагач писмени доказателства- изравнителни сметки, се установява, че за отчетния период 01.05.2017г.- 30.04.2018г. действително доставената енергия е на стойност 258,38 лева; за отчетен период 01.05.2018г.- 30.04.2019г. доставената енергия е на стойност 267,27 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът прие за установено следното от

правна страна:

По исковете по чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ:

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдяните количества и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през процесния период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършена услугата дялово разпределение от лице, с което ищецът е сключил договор и че е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение в претендирания размер.

Между страните не се спори (а това се установява и от доказателствата), че през исковия период процесната сграда е била топлофицирана. Към началния момент на процесния период е действал Законът за енергетиката (обн. ДВ 107/09.12.2003 г.), съгласно който договорът за продажба на топлинна енергия е неформален и се счита сключен при доставяне на топлинна енергия от страна на топлопреносното дружество и ползването □ от потребителя. Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и т. 2а от ДР ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребители, респ. битови клиенти на топлинна енергия през процесния период са физически лица- ползвател или собственик на имот, които ползват електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Конкретиката на случая сочи, че ответниците са придобили правото на собственост върху процесния имот като обезщетение срещу отчужден недвижим имот по реда на чл. 100 ЗТСУ.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, ответниците се явяват клиенти на топлинна енергия за битови нужди в имота през процесния период, доколкото по делото е установено, че същите са придобили правото на собственост върху имота.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона). В случая несъмнено е, че общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. Съответно според нормата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането

в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевирани подобни твърдения, нито има данни, че ответниците да са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия. Поради изложеното, съдът приема, че между тях и ищеца са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия, за периода м. 07.2017г. – м. 04.2019г.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда- етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда- етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда- етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице- помагач “Нелбо” ЕАД.

Неоснователни са доводите на ответниците, че през процесния период имотът е бил необитаем. По въпроса, кой ☐ правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката, е постановено Тълкувателно решение № 2/ 2017 от 17.05.2018г. по т.д. № 2/2017г. на ОСГК на ВКС, т. 1. Съгласно даденото в същото разрешение собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ☐ ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ☐. Конкретиката на случая сочи, че в случая не са налице доказателства за сключен договор между ищеца и трето лице, различно от ответниците. С оглед изложеното, обстоятелството кой е ползвал имота през процесния период е ирелевантно.

С определение от 26.05.2023г. като безпорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелство в отношенията между страните е обявено, че за процесния период ищецът е доставил топлинна енергия в количество, съответстващо на претендираната цена.

По направеното от ответниците възражение за липса на основание отговорността им да бъде ангажирана в условията на солидарност, съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 32, ал. 2 СК, съпрузите отговарят солидарно за

задълженията, поети от двамата или от единия от тях за задоволяване на нужди на семейството. Задължителна предпоставка за възникване на солидарна отговорност по силата на законовата разпоредба е установяването на факта, че доставената топлинна енергия касае задоволяване нужди на семейството. Със свое решение № 293 от 19.11.2013 г. по гр. д. № 3267/2013 г., III г. о. на ВКС, касационният състав сочи, че под "нужди на семейството" се разбират общите потребности на членовете на семейството, които според практиката главно са за снабдяване с храна, стоки, продукти, материали, заплащането на необходимите за съвместния живот разходи (включително за оправданите лични нужди на членовете на семейството), задоволяването на които произтичат от изискванията за семейна солидарност, благополучие и взаимопомощ. Използваната топлинна енергия неминуемо би представлявала такъв вид разход, ако е използвана за нуждите на семейството при използване на семейното жилище. Дефиницията за "семейно жилище" е дадена с § 1 от ДР на СК, според която разпоредба това е жилището, което е обитавано от двамата съпрузи и техните ненавършили пълнолетие деца.

Доказването на фактите, че процесният имот представлява "семейно жилище" и консумираната топлинна енергия е използвана за задоволяване нужди на семейството, е в тежест на ищеца. В случая в заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, както и в последващо депозирана от ищцовото дружества молба в исковото производство и уточнителната молба от 15.02.2023г., се твърди, че солидарната отговорност, почиваща на база разпоредбата на чл. 32 СК. Ищецът не представи доказателства за установяване на това твърдение. Напротив, ответниците са провели насрещно доказване, че процесният имот не е бил "семейно жилище" в процесния период и не е топлинната енергия не е използвана за задоволяване нужди на семейството. От изготвените по делото справки за заявени постоянен и настоящ адрес се установява, че заявените от ответниците постоянен и настоящ адрес не съвпадат с процесния относно целия исков период.

Поради изложеното съдът намира, че ищецът не доказва факта, че задълженията за заплащане на потребената в процесния имот топлинна енергия са поети за задоволяване на семейни нужди на семейството. Ето защо не е налице основание за ангажиране на солидарната отговорност на ответниците за заплащане на претендираните суми на осн. чл. 32, ал. 2 СК. Според практиката на ВКС, (Решение № 15/ 26.05.2017г. по гр.д. № 40/ 2016г., III г.о. на ВКС; Решение № 350/ 20.10.2015г. по гр.д. № 1730/ 2014г., IV г.о. на ВКС и др.) няма законова пречка при положение, че страната е поискала солидарно осъждане, съдът да постанови разделно такова, като разпредели отговорността на длъжниците според доказателствата по делото. В този случай искането за солидарно осъждане следва да се отхвърли, като се постанови разделна отговорност. Приема се, че след като съдът е сезиран с нещо повече от действително дължимото той е в правото си да се произнесе и за по-малкото.

Действащата през процесния период нормативна уредба – чл. 155, ал. 1 ЗЕ (изм., ДВ, бр. 54 от 2012 год., в сила от 17.07.2012 год.), предвижда, че потребителите на топлинна

енергия в сграда- етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една изравнителна вноска; 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Правилата за определяне на прогнозната консумация и изравняването на сумите за действително консумираното количество топлинна енергия за всеки отделен потребител са уредени в действащата през процесния период Наредба за топлоснабдяването.

Анализът на цитираната нормативна уредба води до извод, че в случаите на чл. 155, ал. 1, т. 1 или т. 2 ЗЕ задълженията на потребителите за заплащане на месечни вноски (равни или прогнозни) не са в зависимост от изравнителния резултат в края на съответния отчетен период, а имат самостоятелен характер. Изравнителният резултат не влияе на дължимостта на месечните вноски в установените за тях срокове, а до възникване на ново вземане в полза на една от страните по облигационното отношение в размер на разликата между начислената суми по прогнозните вноски и стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода. В зависимост от това дали начислените прогнозни месечни вноски са в по-голям или по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода, то това ново вземане възниква в полза на потребителя или в полза на топлопреносното предприятие. При всички случаи, обаче, това "изравнително" вземане е самостоятелно и различно от вземанията на топлопреносното предприятие за месечни вноски (равни или прогнозни), а не се касае до корекция на тези вноски със задна дата. Т.е., задължението за заплащане на изравнителната сметка не влияе на дължимостта на месечните вноски.

Не е спорно между страните, че ответниците са платили сумата 583,86 лева, от които сумата 86,52 лева на 26.09.2021г. и сумата 291,93 лева на 30.06.2021г., което е отчетено от ищеца при предявяване на исковете за установяване на вземането му.

При извод за основателност на иска, следва да бъде извършена преценка на релевираното от ответниците възражение за изтекла погасителна давност по отношение на част от претендираните вземания. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 3/ 18.05.2012г. по тълк. дело № 3/2011г. на ВКС, ОСГТК, следва че задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт- договор, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок - арг. чл. 111, б. „в“ ЗЗД, както и лихвите за забава. В конкретния случай се претендира цена на топлинна енергия за периода м. юли 2017г.- м. април 2019г. Искът е предявен на 22.10.2020г., съгласно препращащата норма на чл. 415 ГПК, към която дата давността се счита прекъсната, като в периода 13.03.2020г.- 20.05.2020г. същият е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на

Народното събрание от 13 март 2020г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.).

По отношение на предявените вземания са приложими новоприетите Общи условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1/ 27.06.2016г. на КЕВР, като съгласно чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно, задължението за м. юли 2017г. е станало изискуемо през м. септември 2017г., като тригодишната погасителната давност за него, започнала да тече от падежа на основание [чл. 114, ал. 1 ЗЗД](#) (с добавяне на два месеца и 7 дни в периода 13.03.2020г.- 20.05.2020г., през които давността е спряла да тече), не е изтекла към подаване на исковата молба на 22.10.2020г. Изложеното обуславя извод за неоснователност на възражението за погасяване на вземането по давност.

Вземането за цена на услугата дялово разпределение не са погасени по давност.

За пълнота на изложението следва да се посочи следното:

За забавата на длъжниците приложение ще намери нормата на чл. 32, ал. 2 ОУ от 2016 г., одобрени с решение № ОУ- 1/ 27.06.2016г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 1 ОУ- 2016г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, като продавачът начислява обезщетение за забава само за задълженията, неплатени в посочения срок. С оглед изложеното, неоснователни са доводите, че клаузите, регламентиращи забавата на потребителите на топлинна енергия са нищожни.

Към посочената по-горе сума следва да се добави съответна част от дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, които съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 ОУ и на чл. 10 от Общите условия на договорите между „Т.С.” ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

По разноските:

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство.

Плащането на задължението е извършено след предявяване на исковете, което обуславя извод, че ответниците са дали повод за завеждане на исковете. С оглед изложеното, на ищеца следва да бъдат присъдени направените в заповедното и исковото производство разноски, съответно на ответниците не следва да бъдат присъдени разноски.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на В. Д. Ф., с ЕГН *****, съществуването на вземането на “Т.С.” ЕАД, с ЕИК *****, за сумата 100.50 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в имот, намиращ се в гр. София, ж.к. „В“, бл. 635, вх. Б, ап. 66, за периода м. юли 2017г.- м. април 2019г. (след частично погасяване на задължението след издаване на заповед за изпълнение), ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 22.10.2020г., до окончателното плащане на сумата, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.11.2020г. по ч.гр.д. № 51585/ 2019г. по описа на Софийски районен съд, 170 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Д. К. Ф., с ЕГН *****, съществуването на вземането на “Т.С.” ЕАД, с ЕИК *****, за сумата 100.49 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в имот, намиращ се в гр. София, ж.к. „В“, бл. 635, вх. Б, ап. 66, за периода м. юли 2017г.- м. април 2019г. (след частично погасяване на задължението след издаване на заповед за изпълнение), ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 22.10.2020г., до окончателното плащане на сумата, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.11.2020г. по ч.гр.д. № 51585/ 2019г. по описа на Софийски районен съд, 170 състав.

ОСЪЖДА В. Д. Ф., с ЕГН *****, да плати на “Т.С.” ЕАД, с ЕИК *****, сумата 37,50 лева, представляваща направени производството по ч.гр.д. № 51585/ 2019г. по описа на Софийски районен съд разноси и сумата 62,50 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Д. К. Ф., с ЕГН *****, да плати на “Т.С.” ЕАД, с ЕИК *****, сумата 37,50 лева, представляваща направени производството по ч.гр.д. № 51585/ 2019г. по описа на Софийски районен съд разноси и сумата 62,50 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението е постановено при участието на “Нелбо” ЕАД като трето лице помагач на страната на ищеца “Т.С.” ЕАД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____